

Eliisa unelmoi ja kohensi nuotion hiillosta, jonka päällä puuterimainen valkoinen tuhka muodosti äänettäviä pyörteitä. Vaikka Eliisa menetti äitinsä vuosi sitten ollessaan 11 vuoden ikäinen, likaisilla kasvoillaan siniset silmät näyttivät puhtailta ja niissä oli jäljellä lapsen viattomuutta. Elisa oli vakuuttunut siitä, että oli jaksettava sen tosiasian edessä, että isänsä joi suruun, mutta toivoi elämältä muutakin kuin ainaista luutien valmistamista. Istuessaan kannon päällä, kiristi jälleen yhden pyörittämänsä sidontavitsan rauduskoivuvarpujen ympärille, saaden lopulta päivän luudat valmiiksi. Luutia oli kaiken kaikkiaan valmistanut niin paljon, ettei niiden laskeminen ollut mahdollista. - Tule vaan luudat ovat valmiina, lastaan ne polkupyöräsi tarakalle, niin pääset kylille, sanoi Eliisa. Isänsä tarttui isolla kämmenellään pyörän ohjaustangosta, eikä voinut katsoa Elisaa silmiin, syystä että oli juonut kaikki eilispäivänä luudista tienaamansa rahat. Isänsä jähmettyi hetkeen puristi kovempaa ohjaustangosta, tietäen ettei syyllisyys lähtisi kuin sillä millä se oli tullut. Vavisten juomisestaan, muutaman askeleen otettuaan vauhtia, isänsä nousi ajoasentoon ja polkaisi pyöränsä sellaiseen vauhtiin, että se kulki suoraan. Hiipuvasta nuotiosta lähti ajattomuuden hehku, jota katsomalla Eliisa rauhoitti mielensä. Illan hämärässä, tuttuja polkuja pitkin, Eliisa löysi takaisin metsästä kotiinsa talolle. Talo oli vanha 1920 luvulla rakennettu talo, mutta siinä oli toimiva pönttöuuni ja puuhella, jolla Elisa keitti oman maan perunoita. Luudat ovat kylän parhaita. Iltaan mennessä luudat ovat myyty. Albackan mutkasta kuuluu laulua, kun isänsä murheettomana saapuu. Polkupyöränsä asettaa arvokkaasti nojaamaan taloa vasten, riisuu takkinsa eteisen naulakkoon ja humalaansa nukahtaa. Aamuyöllä vaikeroi, kietoutuu itsesääliin ja nukahtaa toistamiseen pönttöuunin lämpöön. Pönttöuunin lämpö sai uneliaaksi myös Eliisan, jolloin haaveili kouluun paluusta ja uusista vaatteista. Olisi halunnut olla kuin muut ikäisensä, mutta äidin kuoleman jälkeen kotityöt kuuluivat hänelle. Seuraava aamu oli samanlainen kuin edeltäjänsä. Isänsä nukkui ja Eliisa teki kotitöitä. Valmisti aamupalan oman maan kasviksista ja lattian alla olevista kylmäkellarin aineksista. Metsään mentyään istuutui kannon päälle luutia valmistamaan. - Haluaisin saada kaikki luutani valmiiksi, sanoi Eliisa ja syventyi ajattelemaan luutiaan, jotka oli tehnyt. Siinä kannon päällä istuessaan metsän valtasi odottava hiljaisuus, kunnes alkoi kuulua rapinaa. Eliisan tekemät luudat olivat heränneet eloon. Kannon ympärille kokoontui erilaisia luutia, jotka esittelivät itsensä ja kumarsivat Eliisaa. Pukivat yllensä prinsessan puvun ja laskivat päähänsä kultaisen isojalokivisen kruunun. Vuorotellen Eliisa tanssi kannon ympäri luutien kanssa. Luutien vanhoessa uskollisuutta Eliisalle, kuului isänsä ääni. - Onko luutia valmiina? kysyi isänsä. Eliisa havahtui, ei ymmärtänyt mitä luudille tapahtui, eikä tunnistanut luutia omikseen. Luudat olivat tavallisia varpuluutia. Prinsessan puku hänen päällään roikkui rikkinäisenä ja likaisena yllään. - Älä itke tyttö, sanoi isänsä - Otan sinut mukaan kylille ja ostan lupaamani uuden puvun, sanoi isänsä ja vakuutti, että asiat eivät ole niin huonosti. Isänsä pyyhki kyyneleet ja vannoi, ettei enää koskaan joisi. Pian Eliisa istui pyörän tarakalla ja puristi tiukasti isäänsä. Vastaantulijat välttelivät ja vaihtoivat puolta, kun Eliisa isänsä kanssa ajoi kylille. - Kilo jauhoja, kolme senttiä. - Huomatkaa myös Ruotsista asti tuodut lasinpuhaltajan valmistamat pullot, huusi kauppias ylpeänä tuotteistaan. Eliisa näki myymälässä prinsessan puvun, eikä malttanut olla koskematta siihen. - Katsokaa nyt puku on pilalla, sanoi kauppias ja asiakkaat nauroivat. Eliisa pyysi apua isältään, joka oli jo humalasta huoleton. - Olen sittenkin yksin, sanoi Eliisa ja romahti polvilleen myymälän lattialle, jossa asiakkaiden naurun osakseen saamana huusi sielunsa pohjasta niin lujaa kuin jaksoi. - Puku on likaantunut, eikä sitä voi enää myydä, totesi kauppias. Silloin myymälän nurkista alkoi kuulua rapinaa. Niemen notkoista ja kylän perukoilta asti olivat kaikki Eliisan valmistamat luudat tulleet häntä puolustamaan. Luutia tuli myymälään sisällekin ja ne raapivat lattiaa vaativasti. Nähtyään luudat, Eliisa vahvistui ja

nousi lattialta. Luoden vaivalloisen katseen huolettomaan isäänsä ja kyläläisiin, Eliisa siirtyi luutien turvaamana myymälästä ulos. - Olen viimein saanut kaikki luutani valmiiksi, totesi Eliisa. Luudat pukivat hänen päällensä kuningattaren puvun ja laskivat päähänsä kultaisen kruunun, jossa on isoja jalokiviä. Suuren kirkkaana loistavan täysi kuun noustessa taivaalle, kylän ulkopuolelta kaikui käskyjen ääniä, kun luudat olivat tulossa hakemaan Elisaa taianomaisella vaunulla. Ajurit ja vetotehtävästä vastaavat voimakkaat luudat olivat pukeutuneet mustaan frakkiin. - Tule Elisa tule... - On tullut aikani, Eliisa sanoo, ja nousee vaunuihin, jotka vievät hänet valtakuntaansa.